

Знайни думи, съ знайна мисълъ, а все нѣкакъ си
незнайни —
Съ тѣхъ сърдцето, безъ да иска, исповѣда свойтъ
тайни. . . .

Масата е вече готова. Сѣдаме. Отново екватъ
Смѣхъ, задѣвки прѣзъ задѣвки, — и до късно не
прѣсѣкватъ.

Мила веселостъ, безгрижностъ, безобидни тихи
глуми —
Щастие, сърдца що пълни, въ охолни избѣлива думи.

А подъ масата осѣщамъ какъ ме тя застѣпя леко. . .
Вечъ отдавна полунощъ е. Ясенъ мѣсець надалеко

Мълкомъ отмина, залѣзе. Пърхатъ вѣнъ нетърпеливо
Бързитъ коне и мѣмри кочияшинѣтъ сънливо.

Сетньо сбогомъ. Сетни думи. «Нали ще се видимъ
скоро?»

Шеговито азъ отвърщамъ: «Въ други день? Слѣдъ
вѣкъ, изгору!»

И конетѣ прѣпватъ. . . Плахо тамъ звѣздици на небето
Трепкатъ, гаснатъ. А колата глухо тѣтне низъ полето.

Нѣйдѣ татъкъ надалеко се виднѣе низка стрѣха,
А до нея друга, третя. . . . Тѣменъ духъ отъ тѣхъ
не маха, —